

[Kaj V. Andersen.]

mere grelt, som der er en prisværdig holdning over for menighedsrådene i øvrigt i ministerens lovforslag. Det fremgår på forskellig måde, at rådene nu direkte opfordres til at tage et egentligt kirkeligt arbejde op på stedet, også andre initiativer end dem sognepræsten måtte foreslå eller ikke foreslå, og dette er interessant, bemærkelsesværdigt og støtte værd. Det kan ligefrem være, at udtrykket „kirkelig aktivisme“ snart ikke længere skal opfattes som et groft skældsord brugt f. eks. over for dem, som stadig i Det ny Testamente kan læse ordene om, at der skal arbejdes, mens det er dag, og at der kommer en nat, hvor ingen kan arbejde.

Der er i øvrigt i det kirkeministerielle lovforslag en række tekniske forbedringer og ajourføringer, som sikkert nok vil få en let gang igennem udvalget, og dem skal jeg ikke spilde tid på her. Alene to forhold vil jeg tillade mig at bruge et øjeblik på: gudstjenestetiderne og præstens og de øvrige kirkeligt ansattes forhold ved valg til menighedsråd.

Ja, gudstjenesteklokkeslættene ville vel ingen ofre mere end et mindre smil på, hvis ikke baggrunden netop var en strid et sted sidste år med den lokale biskop indblandet. Det må ikke kunne gentage sig, det er jeg enig med ministeren i.

Spørgsmålet om præstens stilling i menighedsrådet er der mere anledning til at tage med alvor på. Jeg er personlig — og jeg understreger personlig — enig med ministeren i det synspunkt, at præsten ikke længere skal være født medlem med samme rettigheder som de folkevalgte, men fungere som en art kirkelig konsulent med møderet og taleret. I gamle dage var præsten jo næsten altid formand også for menighedsrådet. I dag finder dette sted i et antal af ca. 150 tilfælde ud over landet, en udvikling — eller vi skulle vel snarere sige en afvikling — som fortsætter, og som føles naturlig, når man netop her ønsker at øge den lokale ansvarlighed blandt de folkevalgte.

Jeg vil til gengæld advare kraftigt mod at gøre præstens kandidatur til genstand for almindeligt valg som alle andre, som det så besnærende hedder. Præsten må ikke i denne sammenhæng være kandidat for en kirkelig retning eller et politisk parti alene af hensyn til forkyndelsesfriheden, som er

en hovedhjørnesten i vor folkekirkelige ordening, umistelig. Det er lige uheldigt, om han vinder eller taber og skal fortsætte sin gerning blandt venner eller modstandere. Præsten er valgt én gang for alle ved sin udpegning til embedet. Men dette er, må jeg understrege, ikke uden videre venstres synspunkt. Der er divergerende opfattelser. Det har man pålagt mig at sige. Nu har jeg gjort det.

Hvad de øvrige kirkeligt ansatte angår, kan det nok diskuteres nærmere, hvorvidt de bør udelukkes fra valg. Mange kommunale tjenestemænd er som tidligere omtalt i alt fald på det lavere plan medlemmer af kommunalbestyrelser o. lign. uden gener for arbejdet. Lad dette som så mange andre interessante detaljer i kirkeministerens forslag ligge til udvalgsarbejdet, der kan blive ganske spændende.

Vi kan love en fordomsfri, en velvillig holdning. God vilje skal have gode kår, til at begynde med i alt fald, og der er megen god vilje i den højtærede kirkeministers forslag. Men cirkulæret af 1970 er vor fjende. Det skal så vise sig efter endt udvalgsarbejde, om det skal forblive en arvefjende.

Samuelson: Jeg vil gerne indledningsvis slå fast, at jeg overhovedet ikke kan deltage i den jammer, man gang på gang hører om menighedsrådenes manglende indflydelse. Hvis man sammenligner menighedsråd med andre folkevalgte organer på tilsvarende niveau, f. eks. skolenævnene, er jeg overbevist om, at menighedsrådene faktisk har en betydelig større indflydelse, hvis det drejer sig om det økonomiske. Jeg kunne godt tænke mig i udvalget at få opklaret, hvor stor en del af den sum menighedsrådene skal forvalte, de faktisk selv har indflydelse på.

Jeg mener, at der i ministerens lovforslag er mange gode ting. Det er ganske vist med stor ulyst, jeg endnu en gang skal til at debattere rådighedsbeløbet, og jeg var så enig med den tidligere kirkeminister, hr. Fog Pedersen, da han sluttede vores behandling af rådighedsbeløbene sidste gang med at sige, at nu kunne det faktisk være interessant at komme til at se lidt længere ud end Frederiksholms Kanal; der er jo immervæk også et verdenshav.

Men vi må altså til det endnu en gang. Det er slet ikke beløbenes størrelse, det dre-